

לחצן-שימוש קצר **waze** כשהפלאפון במתקן

תת"ע 14131-06-21

מ"י נ" לותן מיניס

בפני השופטת שירי שפר

סיכום פסק הדין

מבחינה עובדתית, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אחז בטלפון ביד ימין. אפשרית היא גרסת הנאשם לפיה נגע ביד ימין במסך הטלפון שהיה מונח במתקן על שמשות רכבו, בעת תנועת רכבו בכיכר, כדי לסגור אפליקציית הניווט שפעלה.

לאור הכרעה עובדתית זו והיתכנות גרסת הנאשם לפיה נגע באצבעו במסך הטלפון שהיה במתקן על גבי שמשות חזית הרכב, כדי לכבות את אפליקציית הניווט יש להכריע בשאלה המשפטית האם רשאי היה הנאשם, אגב תנועת הרכב, לגעת במסך מכשיר הטלפון שהיה במתקן, לצורך כיבוי אפליקציית הניווט שהייתה בשימוש.

מחוקק המשנה התיר [בתקנה 28א\(ב\)](#) [לתקנות התעבורה](#), הפעלת תצוגה המיועדת לניווט של הרכב – דהיינו התיר השימוש באפליקציית וויז. מכך ניתן להסיק מכללל – כי מותרת גם כל פעולה סבירה שמטרתה לאפשר הפעלת האפליקציה או שימוש בה או סיום הפעלתה.

נגיעה בודדת במסך הטלפון המונח במתקן קבוע על שמשות הרכב לשם הפעלת האפליקציה או ניתוקה – נחשב בגדר פעולה סבירה וכן כמובן שהקלדה העולה על נגיעה אחת או שתיים – כגון הקלדת יעד הנסיעה, אינה סבירה בשל היסח הדעת המשמעותי הנגרם לנהג ולאור הסיכון הבטיחותי של רכב הנמצא בתנועה ונהגו מפנה מבטו למסך הטלפון ומרוכז בהקלדה ממושכת.

מאחר שבית המשפט לא שוכנע מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו (אחיזה בטלפון נייד אגב תנועת הרכב) ולאור המסקנה כי מותרת נגיעה בודדת במסך הטלפון לשם כיבוי אפליקציית הניווט או הפעלתה, יש לזכות את הנאשם...

לחצן-הכחשה מוחלטת

תת"ע (מרכז) 3154-02-20
מדינת ישראל נ' אבינועם דבוש
כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי

דברי הנאשם והסיבה לזיכוי

הנאשם שבחר להעיד, סיפר בעדותו, כי היה בנסיעה לכיוון אור עקיבא עם אשתו ברכב והם שמעו מוזיקה באמצעות הטלפון הנייד. אשתו שישבה לצידו החזיקה את הטלפון. לגירסת הנאשם, לאחר שהשוטר הטיח בו שהחזיק את הטלפון ביד, הוא השיב לו כי לא החזיק בו אלא אשתו היא שהחזיקה את המכשיר. לאחר שראה שהשוטר לא רשם בדוח את תגובתו האוטנטית אלא דברים אחרים סירב לחתום על קבלת הדוח.

אשתו של הנאשם העידה אף היא. בעדותה סיפרה, כי היא זו שהשתמשה בטלפון הנייד ונגעה בו. בחקירתה הנגדית ציינה העדה, כי לא אחזה את בטלפון הנייד אלא הוא היה מונח בינה לבין בעלה קרוב לתיבת ההילוכים והיא נגעה בטלפון והשמיעה שיר. היא שבה ואמרה, כי בעלה לא נגע בטלפון.

כבוד השופטת

בפני שתי גרסאות סותרות, ואינני יכולה להעדיף את האחת על פני רעותה. לפיכך נותר בליבי ספק, אם אכן ביצע הנאשם את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ועל כן אני מזכה אותו מחמת הספק.

לחצן-חסרים פרטים מהותיים בדו"ח

תת"ע (מרכז) 426-06-21
מדינת ישראל נ' יוסף יצחק מצרפי
בפני כבוד השופטת שירי שפר

הסיבות לזיכוי

- השוטר לא פרט המיקום המדויק של ניידת המשטרה בתוך חניון מכבי האש בו עמד,
- לא פרט נתיב נסיעתו של רכב הנאשם ולא ציין מה היה המרחק בין שני הרכבים בעת שחלף הנאשם על פניו.

רק בבית המשפט בחקירתו הנגדית סימן מיקום הניידת על גבי התמונה 2 קרוב ליציאה מן החניון – אולם הנאשם ציין מיקום שונה של הניידת - בתוך החניון. רק בבית המשפט בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי

המרחק בין שני הרכבים היה כ-10 מטרים. ישנו קושי מובנה במתן תשובה זו שעה שהעיד שאינו זוכר באיזה נתיב נסע רכב הנאשם. מן התמונה עולה, כי מול היציאה מחניון מכבי האש, ברחוב יהודה הנשיא בו נסע הנאשם – יש 3 נתיבים. לכן ישנה חשיבות לציון נתיב נסיעת רכב הנאשם – אם בימני -הנתיב הכי קרוב לניידת, או באמצעי או בשמאלי. עוד חשוב היה להתייחס לתנועת רכבים אחרים בכביש – אם היו אם לאו ואם חצץ בינו לבין רכב הנאשם רכב אחר.

- השוטר לא ציין מהו פרק הזמן בו הבחין בביצוע העבירה
- מרחק הנסיעה שעבר רכב הנאשם בעת ביצוע העבירה לכאורה
- ומה היתה מהירות נסיעת רכב הנאשם.

לעדות השוטר, הבחין בביצוע העבירה לכאורה רק בעת שרכב הנאשם חלף על פניו. לא ניתן לשלול האפשרות כי מדובר בפרק זמן קצר ביותר, שניה בלבד, כנטען על ידי הנאשם ובא כוחו. לא צויין אם מהירות נסיעת רכב הנאשם היתה איטית דיה כך שהשוטר אכן יכול היה להבחין בבירור בביצוע העבירה, ולכן לא אוכל לקבוע כי רכב הנאשם היה גלוי לעיניו פרק זמן סביר המאפשר זיהוי העבירה המיוחסת לנאשם ברמת הוודאות הנדרשת.

- השוטר לא ציין, האם אכן ברכבו של הנאשם עמדת מגנט אליה ניתן לחבר הטלפון ומכאן כי לא נסתרה גרסת הנאשם כי ברכב עמדת מגנט אליה היה מחובר הטלפון הנייד, בטרם נפל ולא נעשה באמת שימוש בטלפון אלא הרים אותו מרצפת הרכב.
- מדובר בעובדות מהותיות לשאלת האשמה ולא הייתה כל מניעה שהשוטר יתייחס אליהן בפירוט נסיבות המקרה, אם אכן הבחין בבירור בביצוע העבירה, כנטען על ידו.

מדובר בעבירה לכאורה בה נדרש השוטר להבחין במתרחש בתוך הרכב – להבדיל מעבירות בהן נראה הרכב מבצע עבירה – כדוגמת עבירות של אי מתן זכות קדימה, סטיה מנתיב, עקיפה אסורה וכד'. בעבירות המתרחשות בתוך הרכב כגון שימוש אסור בטלפון נייד או אחזקתו ואי חגירת חגורת בטיחות – יש להקפיד הקפדה יתרה בעת בחינת דיות הראיות, כמותן ואיכותן.

- **הנאשם עמד על כפירתו ובעדותו בבית המשפט אישר חלקית את תגובותיו כפי שנרשמו בדוח "לא השתמשתי הטלפון נפל וברמזור הרמתי אותו למגנט". תגובות אלו תועדו גם בסרטוני מצלמת הגוף (ת/5). לתגובה 1 אשר נרשמה בת/1 "רק הזזתי את הטלפון" – אותה לא אישר הנאשם, אכן לא מצאתי אזכור בסרטונים.**

צפיתי ב-4 סרטוני מצלמת הגוף של השוטר. בסרטון הראשון מתועד הנאשם אומר "הטענתי ברמזור, לפני כן לא נגעתי... אתה צודק, אולי התחלתי לקחת את זה... אולי טעינה ניסיתי... הוא נופל לי מהמגנט..

אציין כי תמלול הסרטונים לא הוגש ובכך יש טעם לפגם שכן חילוץ מלוא השיח בין השוטר לנאשם הוטל על כתפי בית המשפט ואין ערובה לאיכות ה"חילוץ". לו היה מוגש לעיוני תמלול 4 הסרטונים – יכולתי לאמוד בדיוק ניכר יותר את מלוא תגובות הנאשם ולעקוב אחר השיח המלא בין השוטר לנאשם מילה במילה. צפיתי כמה פעמים ב-4 סרטוני מצלמת הגוף והאזנתי להם – ולא מצאתי כי תגובות הנאשם עולות כדי הודאה או אף ראשית הודאה.

11. אדגיש כי איני קובעת כי עדויות עדי התביעה אינן אמינות אלא כי השוטר לא מסר בעדותו די נתונים על מנת שאוכל לקבוע בוודאות הדרושה במשפט הפלילי שהנאשם אכן אחז בטלפון ביד שמאל קרוב לפניו אגב תנועת רכבו. אפשר כי פרק הזמן בו הבחין השוטר בנסיעת הנאשם בכיכר היה קצר, מדובר בעבירה שנעברה בתוך רכב הנמצא במרחק שלא תועד בזמן אמת – בשל כל אלו ייתכן והשוטר טעה לחשוב כי בוצעה העבירה כנטען.

בע"פ (מחוזי ת"א) 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל (13.12.98).
קבע כבוד הש' מודריק: "... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".
נפסק לזיכוי

לחצן-שימוש בוייז ברמזור אדום

תת"ע (תעבורה י-ם) 11027-10-21

מדינת ישראל נ' שרית הדר שחרור-קרני

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא נאיל מהנא

הנאשמת הכחישה את המיוחס לה

וטענה כי השוטר ניגש אליה כאשר עמדה ברמזור והיא עשתה שימוש בטלפון בזמן שהרכב היה בעצירה מוחלטת כדי לכוון את תוכנת הניווט מאחר וזו כבתה במהלך הנסיעה. עוד טענה כי הסבירה לשוטר שהיא לא מכירה את הדרך וכי היא נסעה הלך וחזור מאחר ותוכנת הניווט התנתקה לה במהלך הנהיגה. הנאשמת הוסיפה כי היא לא נגעה בטלפון בטרם עצירת הרכב ברמזור וכי מדובר בשעת לילה, בזמן חשיכה, במזג אויר חורפי שבו החלונות היו סגורים, ולא ניתן להבחין מבחוץ מה מתרחש בתוך הרכב, בטח לא מהמרחק הרב שבו

עמד השוטר. לטענת השוטר הנאשמת השתמשה בטלפון במהלך הנסיעה עוד לפני העצירה ברמזור אדום

הסיבות לזיכוי מצורף ציטוט

לא נעלמה מעיניי הנחיית מדור תעבורה 14-4 מיום 11 בפברואר 2014 שהוצאה על ידי סנ"צ מאיר בן גל רמ"ד תעבורה שעניינה "אכיפת תקנה 28(ב) לת"ת- שימוש בטלפון נייד בעת שהרכב נמצא בעצירה" לפיה "אין לאכוף תקנה זו נגד נהג ברכב עומד ברמזור, בצד הכביש, או בכל מקום אחר מכל סיבה אחרת". לא נעלמה מעיניי גם ההוראה שניתנה בעקבות אותה הנחייה לפיה "דוחות שיירשמו כנגד נהג שעושה שימוש במכשיר נייד, כשהרכב במצב של עמידה, יגנזו".

בנסיבות אלה, ובבחינת גזרה שווה, ומטעמים של צדק והגינות משפטית, הרשעת הנאשמת בעבירה הנדונה, בנסיבות שנוצרו, תגרום לה עוול ותקפח את זכותה להליך הוגן. בהינתן כי העבירה אינה נאכפת נגד נאשמים אחרים בנסיבות דומות ובהינתן כי ניתנה הוראה לגנוז דוחות שניתנו באותן נסיבות, מן הראוי לנהוג עם הנאשמת באופן שווה ולהורות על זיכוי מעבירה האמורה. מאחר והרשעת הנאשמת בעבירה המיוחסת עומדת בסתירה מהותית לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית

לחצן-פרטים חסרים בדו"ח

תתע (מרכז) 4031-07-21

מדינת ישראל נ' ענב אלפסי

בפני כבוד השופטת שירי שפר

הנאשמת טענה, שלא השתמשה בטלפון אלא הסירה מסיכה מעל פניה, וכנראה בעקבות כך טעה השוטר לחשוב שהשתמשה בטלפון, ובנוסף בתחילת הנסיעה נפל לה הטלפון מתחת למושב ומאז לא השתמשה בו.

הסיבות לזיכוי

מצאתי כי תיעוד נסיבות ביצוע העבירה בדו"ח השוטר כפי שנרשם על ידו חסר ואין די בו כדי לשכנעני כי אכן בוצעה העבירה כנטען על ידו...

השוטר ציין כי הבחין בנאשמת אוחזת ביד ימין בטלפון נייד

- **אך לא ציין מיקום ידה הימנית.** האם היתה ידה הימנית סמוכה לאוזנה? האם היתה ידה הימנית בגובה פניה או שמא נמוכה יותר בגובה החזה או אף מתחת לקו חלון הרכב בו ישבה? בשל העדר הפירוט האמור, קם ספק בלבי האם אכן יכול היה השוטר להבחין בעבירה הנטענת, בפרט אם היתה ידה הימנית נמוכה מקו חלון רכבה של הנאשמת.
- השוטר לא ציין המרחק בין הניידת לבין רכב הנאשמת בעת שהבחין לכאורה בביצוע העבירה על ידי הנאשמת – האם מטרים בודדים או יותר?
- השוטר לא ציין כיוון עמידתה של הניידת. אם עמדה הניידת כשחזיתה לכיוון מערב והנאשמת הגיעה מאחוריו ממזרח למערב (כטענתו) – לא ייתכן כי הבחין בביצוע העבירה כנטען על ידו דרך **שמשות החזית של הניידת** שכן רכב הנאשמת נסע במקביל לו ומשמאלו. אם עמדה הניידת כשחזיתה בניצב לכביש – קרוב לוודאי שהיה מציין בנסיבות הדוח צורת עמידה מיוחדת זו. אם עמדה הניידת כשחזיתה ממול לכיוון נסיעת הנאשמת (ואז אכן יכול היה להבחין בביצוע העבירה דרך שמשות חזית הניידת) היה מציין כי פנה פניית פרסה כדי לנסוע אחרי רכב הנאשמת עד שנעצרה, אך זאת לא ציין.
- השוטר לא פרט את צבע הטלפון הנייד או פרט מזהה אחר כלשהו שיוכל לשכנעני כי אכן הבחין בה אוחזת ביד ימין בטלפון נייד, להבדיל ממסכה למשל, כנטען על ידי הנאשמת.

מדובר בעובדות מהותיות לשאלת האשמה ולא הייתה כל מניעה שהשוטר יתייחס אליהן בפירוט נסיבות המקרה, אם אכן הבחין בבירור בביצוע העבירה, כנטען על ידו...מדובר בעבירה בה נדרש השוטר להבחין במתרחש **בתוך** הרכב – להבדיל מעבירות בהן נראה הרכב מבצע עבירה – כדוגמת עבירה של אי מתן זכות קדימה, אי ציות לתמרור, עקיפה מסוכנת וכד'. בעבירות המתרחשות בתוך הרכב כדוגמת העבירה של שימוש אסור בטלפון אגב תנועת הרכב והעבירה של אי חגירת חגורת בטיחות – יש להקפיד הקפדה יתרה בעת בחינת דיות הראיות, כמותן ואיכותן.

הנאשמת עמדה על גרסתה ובעדותה בבית המשפט חזרה על פרטי כפירתה. מצאתי את עדותה אמינה – מצאתי בטענותיה הגיון פנימי המתיישב עם סרטוני מצלמת הגוף של השוטר. שוכנעתי כי אכן מיהרה לבית החולים לראות את אימה, כי נסעה ברכב שאינו שלה בו אין דיבורית. כי הטלפון הנייד נפל מתחת לכסאה – מן הסרטונים עולה כי עת הגיע השוטר לרכבה –

חיפשה את הטלפון ואיתרה אותו מתחת לכסאה. בתגובה לטענת השוטר כי עצר אותה כי היתה עם הטלפון ביד ימין השיבה מיד "אין מצב".

- יתרה מכך, מטעם המאשימה העיד בפני **עד יחיד** וזאת חרף העובדה **שנכח במקום שוטר נוסף**. אותו שוטר לא צרף מזכר מטעמו ולא העיד בפני ולא ניתן לכך כל הסבר. עדות השוטר הנוסף חיונית. גם אם לא הבחין בעבירה מסיבה סבירה היה עליו לציין זאת במזכר. השוטר הנוסף יכול היה להתייחס למיקום הניידת – אם עמדה או נסעה, לכיוון חזיתה אם עמדה, ולכיווני נסיעת הנאשמת – וניתן היה לצמצם גדר המחלוקת ולאפשר לבית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי. נקבע לא אחת כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה מקובל לכנות חובה זו "חובת האזהרה העצמית". על פי הפסיקה, חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה
- **נפסק לזיכוי**

לחצן-צבע הפלאפון שנרשם בדוח אינו נכון

תת"ע 6010-02-17

מדינת ישראל נ' עריאן

בפני כבוד השופט יעקב בכר

המדובר הוא במקרה בו השוטרת טענה שהנהגת אחזה בידה הימנית טלפון לבן והנהגת טענה שהטלפון היה בתיקה והוא בצבע שחור כמו כן השוטרת לא ציינה בדו"ח את המרחק המדויק ממנו הבחינה בנאשמת או חזת לכאורה בטלפון בידה.

סיכומו של דבר: לאור כל האמור לעיל, ומאחר ונטל השכנוע רובץ לאורך כל הדרך על כתבי המאשימה, וזו נתמכת ע"י גרסת השוטרת כעדות יחידה בלבד, ויכול כי אכן הנאשמת לא ביצעה את המיוחס לה, הגעתי למסקנה כי אין מקום להעדיף גרסתה על פני גרסת הנאשם ולכן יש לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק

לחצן-שימוש בטלפון בעודו מחובר למתקן קבוע.

תיאור המקרה

על פי הנטען נסע הנאשם בכביש ונגע נגיעות חזרות ונשנות במכשיר הטלפון שלו, אשר היה במתקן, בעוד מבטו מופנה למטה וימינה לכיוון המתקן, במהלך כ-10 שניות הנאשם כפר באשמה וטען כי הנסיבות אותן ציין השוטר אינן מגלות עבירה, שכן הטלפון היה במתקן קבוע ברכב, אין עבירה של הסטת מבט ומותר לנהג להשתמש בטלפון המותקן ברכב וללחוץ על המקשים

דברי השופט

לאחר שבחנתי את נוסח התקנות, תכליתן, עיינתי בהיסטוריה החקיקתית של התקנה המדוברת, בחנתי פסיקה רלבנטית והתרשמתי אף, ככל הניתן, מכוונת המחוקק, הגעתי למסקנה כי מחוקק המשנה לא אסר ולמעשה אף התיר במפורש, עת מחק את ההוראה המונעת הסרת יד מהכידון או מההגה, להשתמש בטלפון נייד, אשר נמצא במתקן קבוע או מונח ברכב אופן יציב המונע את נפילתו אבקש להדגיש כי באומרי "שימוש" כוונתי לשימוש הפשוט בטלפון הנייד כטלפון, קרי נגיעה רגעית לצורך מענה וחיוג ולא ביצוע כל פעולה אחרת בטלפון הנייד מסקנתי האמורה לעיל היא כי נגיעה רגעית בטלפון לצורך מענה או חיוג, אינה מהווה עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות, אך האם יש בכך כדי לפטור את הנאשם גם מהעבירה הנוספת והשונה של אי אחיזת הגה בשתי הידיים?; היא העבירה המיוחדת לו (על פי תקנה 28(א) לתקנות).

לטעמי, עת אפשר המחוקק לנהג לגעת במכשיר הטלפון (הנמצא במתקן קבוע או מונח במקום יציב המונע נפילה), כחלק מהחובה הכללית להחזיק בהגה או בכידון, הרי שלא ניתן עוד להאשים הנהג באי אחיזת ההגה, שעה שהוא מבצע פעולה המותרת על פי תקנת המשנה 28(ב).

. ברור כי מחוקק המשנה, בעת התרת המעשה האמור הנלמדת, כאמור לעיל, ממחיקת האיסור על הסרת היד מההגה או מהכידון בין הנוסח הראשון לנוסח השני של התקנות, היה מודע לאיסור על הסרת היד מההגה ואם בכל זאת בחר להתיר את האמור, הרי שזה מתוך הבנה והתרה של ביצוע הפעולה, למרות האיסור על אי החזקת ההגה בשתי הידיים.

. מסקנתי האמורה מתחזקת, גם מדבריה של כב' השופטת שטרסברג כהן בעניין אהובה לוי, אותם ציטטתי לעיל, אך מפאת חשיבותם חשוב ואחזור עליהם: "ניסיון החיים מלמד שלא ניתן להשיג בטיחות אבסולוטית. התקנות נותנות ביטוי לכך. טול לדוגמה את החובה לנהוג כששתי הידיים על ההגה. חובה זו קבועה בתקנה 28 ולכאורה זוהי חובה מוחלטת, אולם באותה תקנה עצמה מצא מתקין התקנות להרשות פעולות מסוימות המחייבות ניתוק יד מן ההגה ולו לזמן קצר,

להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה. גם השימוש ברדיו איננו אסור במכונית. כדי להפעילו, לכבותו, או להחליף בו תחנות, אין מנוס מלהסיר יד אחת מן ההגה.

מדוגמאות אלה ואחרות עולה, כי המחוקק הכיר בחוסר יכולת ואולי גם בהיעדר צורך להטיל איסורים מוחלטים והקל במקום שהדבר אפשרי וראוי. תקנה 169 אוסרת גם על הולך רגל ללכת בכביש כשאוזניות צמודות לאוזניו. האם אכן יש לפרש את התקנה כך שגם אם הולך רגל יחצה את הכביש כשאוזנייה אחת לאוזנו יעבור הוא עבירה? נראה שאין הדבר כך. אין איסור כזה מתחייב מלשון התקנה ומתכליתה. גם המגמה הראויה בעיניי לדה-קרימינליזציה של החיים, מצדיקה שלא להפוך – שלא לצורך – התנהגות אנוש, לעבירה"

. אם ניתן וראוי להתיר שימוש ברדיו בעת הנהיגה, על אף שהדבר אינו לצורך הבטחת פעולתו התקינה של הרכב ועל אף שהדבר אינו מבוסס בלשון התקנה, ראוי וניתן להתיר פעולה אותה בחר מחוקק המשנה להתיר במפורש, בהיותו מודע לאיסור על הסרת היד מן ההגה. מן המקובץ, אני רואה לקבוע כי מענה או חיוג בטלפון נייד הנמצא במתקן קבוע או מונח במקום יציב המונע את נפילתו אינה פעולה אסורה לא לפי תקנה 28(ב)(1)(א) ולא לפי תקנה 28(א) לתקנות התעבורה.